

Straffeanstalt eller Fængsel, som derfor maa være den, der udfærdiger Afgangskortene. Man anser det fremdeles for rigtig, at den kommunale Bestyrelse i den By eller det Sogn, inden hvis Grændser Eksekutionen skal foregaa, faar den nærmeste Indflydelse paa, hvem Afgangskort skulle tildeles; men ligesom det formentlig ikke er anbefalesværdigt, som Lovforslaget bestemmer, at gaa den Vej at lade Kommunalbestyrelsen udpege nogle bestemte Mænd, som paa en Maade opfordres til at overvære Henrettelsen, hvorefter det synes naturligere ifkun at stille et tilsvarende Antal Afgangskort til Kommunalbestyrelsens Medlemmers Disposition, hvad enten de nu selv ville benytte dem eller give dem til Andre, saaledes holder man for, at en lignende fortrinlig Afgang til at disponere over et tilsvarende Antal Afgangskort bør gives Kommunalbestyrelsen paa det Sted, hvor Forbrydelsen er begaaet. Fremdeles har man troet, at der i en vis Tid — som man har ment at kunne sætte til fæst 3 Dage før Henrettelsesdagen — burde aabnes Afgang for Presseens Repræsentanter i det Amt, hvori Henrettelsen skal foregaa, og i det Amt, hvori Forbrydelsen er begaaet, saavel som altid for Repræsentanter for Hovedstadens Presse til fortrinnsvis at erholde Afgangskort, idet der formentlig paa den Maade bedst sikkes Mulighed for det store Publikum til at blive bekendt med Alt, hvad der foregaa ved Henrettelsen. Og forsaavidt Pladsen ikke optages af dem, der paa denne Maade erholde Afgangskort — hvilket maa forudsættes langtfra vil blive Tilfældet — maa Udvalgets Flertal meget bestemt holde paa, at det ikke lægges i Politivirighedens Haand at afgjøre, hvem der skal have Afgang til at overvære Henrettelsen, men det bør være Stedets Kommunalbestyrelse, som har at uddele de resterende Afgangskort til dem, som desangaaende henvende sig til den.

Naar Lovforslagets Regler angaaende den pligtige Mærkelse ved og Agangen til at overvære Henrettelsen ændres og suppleres paa den ovenfor anthuede Maade, maa det imidlertid vistnok erkjendes, at de

paagjældende Bestemmelser faae en saadan Udførlighed, at det vilde stemme lidet overens med den Form, som Straffelovens Paragrafer gennemgaaende have, at optage dem i den Paragraf, som Lovforslaget gaar ud paa at indsette istedetfor Straffelovens § 10. Disse Bestemmelser ville derhos tildele blive af en saa detailleret og regulatorisk Bestaffenhed, at det ogsaa af den Grund synes at anbefale sig at henvise dem, om ikke til en Anordning, der kunde forandres uden den lovgivende Magts Samtykke, saa dog til en særlig Lov, der i Tidens Løb vilde af Lovgivningsmagten kunne i større eller mindre Grad modificeres, naar Saadant maatte anses ønskeligt, uden derfor paany at skride til Forandring i selve den almindelige borgerlige Straffelov. Man foreslaar derfor, i selve den nye § 10 i denne, kun at optage de almindelige Hovedregler om Eksekutionen, Lovforslagets første samt dets to sidste Punktumer i den forandrede Affattelse, som nedenfor, i Overensstemmelse med det Ovenanførte, foreslaas, og derimod at henvise de nærmere Regler, som foreslaas istedetfor Lovforslagets 2det og 3die Punktum, til en særlig, samtidig udkommende Lov om hvem der skal være tilstede ved Fuldbyrdselsen af Livsstraf, og om Agangen til at overvære samme.

Udvalgets Flertal (Boos, H. S. Hansen (Sir), H. Holm, Juel, Klein, N. J. Larsen og Thorup) — hvortil Christiansen subsidiært slutter sig — foreslaar i Henhold til det Anførte:

1) Lovforslagets 2det Stykkes 1ste Punktum affattes saaledes:

„Livsstraf fuldbyrdes ved Faldøre i et til en Straffeanstalt eller et Fængsel hørende indelukket Gaardsrum“.

2) Hertil føies som andet Punktum det sidste Punktum i Lovforslaget: „Skulle flere udstaa Livsstraf, bør Ingen af dem overvære de Andres Henrettelse“.

og som et nyt Stykke det næstsidste Punktum i Lovforslaget: „Den Henrettedes Legeme begravnes i Stilhed“.

3) Lovforslagets 2det Stykkes 2det og 3die Punktum udskydes og overføres i en særlig Lov med følgende Affattelse: